

Syksy työnsi kesän rippeet tieltään, vetäen talvea perässään. Taivaalla oli pilviä, pieniä ja suuria, aivan kuin yksittäisiä asioita. Yksikään pilvi ei ollut samanlainen, kuin elämän ilot ja surut. Pilvet purjehtivat vuorotellen auringon eteen, peittäen vielä vaivoin kasvojani lämmittäneet säteet, jotka olivat lähteneet liikkeelle vajaa kymmenen minuuttia sitten. Niityn reunalla kulkevalla autotiellä linja-autot, henkilöautot ja muutamat pyöräilijät etenivät kuka minnekin, toisilla oli kiire, toisilla ei. Istuin paikalle jähmettyneenä hiekkatien vieressä olevalla penkillä, seuraten ympärillä tapahtuvia asioita, jotka eivät tapahdu samalla tavalla koskaan uudestaan. Asiat tulevat ja menevät, eikä aika hidasta armotonta etenemistä menneisyydestä tämän hetken kautta kohti tulevaisuutta. Olin menneisyyden ja tulevaisuuden välissä. Menneisyys on lukittu, tulevaisuus on avoinna, mutta en tiedä mitä se tuo tullessaan. Niityllä olevalla istutuksella kukat jatkoivat kukkimista punaisen, valkoisen ja sinisen eri sävyissä. Syksy imi kukkien elämää talven tieltä, antaakseen niille mahdollisuuden herätä keväällä auringon syleilyssä entiseen loistoon. Penkiltä avautui näkymä niityn laidalla kaartelevan hiekkatien päähän. Tien päähän oli ilmestynyt pienenä pisteenä hitaasti kävelevä vanha mies. Samalla hetkellä nähtyäni miehen, auringosta oli lähtenyt uusia säteitä taivaltamaan omaa matkaansa. Molemmat olivat tulossa minua kohti, tosin eri suunnista. Miehen ohittaessa myöhemmin penkin, miljoonia kilometrejä matkanneet auringonsäteet pysähtyivät häneen ja loivat pienen hetken kestävän varjon ylleni, niiden tehtävä oli täytetty, mutta miehen matka jatkui menneisyydestä tulevaisuuteen. Askelten äänten vaimentuessa, taivaalla purjehtivat pilvet loivat vuorostaan päälleni varjoja. Varjoja, jotka tulivat jatkuvasti syntyvästä menneisyydestä. Menneisyyden varjojen vuoksi olen vajonnut pimeään tilaan, missä aurinko lämmittää kasvojani harvoin pilvettömältä taivaalta. Toivon taivaalle pinttyneiden pilvien kaikkoavat ja menneisyyden varjojen vajoavat ikiajoiksi syvyyksiin, joiden takia olen joutunut taittamaan matkaa raskain saappain, polkien vasten tahtoani haaveet ja toiveet syvyyksiin askel kerrallaan.